



Do natychmiastowej publikacji: 21.03.2025

GUBERNATOR KATHY HOCHUL

GUBERNATOR HOCHUL OGŁASZA 20 NOMINACJI DO STANOWEGO I KRAJOWEGO REJESTRU ZABYTEKÓW

Nominacje podkreślają historyczną różnorodność społeczności całego stanu Nowy Jork

Wśród nominowanych obiektów są Marcus Garvey Park w Nowym Jorku, ośmiokątny dom w Columbiaville, cmentarz żydowski w Buffalo i szkoła teologiczna w Rochester

Gubernator Kathy Hochul ogłosiła dziś zalecenia Rady Ochrony Zabytków Stanu Nowy Jork (New York State Board for Historic Preservation) dotyczące wpisania 20 obiektów do stanowego i krajowego rejestru zabytków. Wśród nominowanych obiektów są Marcus Garvey Park w Nowym Jorku, ośmiokątny dom w Columbiaville, cmentarz żydowski w Buffalo i szkoła Colgate-Rochester Crozer Divinity School w Rochester.

„Obiekty uznane za zabytki w stanie Nowy Jork to symbole o trwałym znaczeniu historycznym będące naszym dziedzictwem” – **powiedziała gubernator Hochul**. „Te nominacje stanowią dla nas zobowiązanie do ochrony tego dziedzictwa i przekazywania wiedzy o tych wspaniałych pomnikach ludzkich osiągnięć przyszłym pokoleniom. Wyróżniając te miejsca, oddajemy cześć różnorodnym społecznościom i bogatej historii, które składają się na niezwykłość stanu Nowy Jork”.

Wpis do stanowego i krajowego rejestru zabytków może pomóc właścicielom w rewitalizacji nieruchomości, kwalifikując je do różnych programów i usług publicznych związanych z ochroną zabytków, takich jak dotacje stanowe w formie dopłat uzupełniających i federalne ulgi podatkowe na renowację zabytków.

Tymczasowy komisarz Urzędu ds. Parków, Rekreacji i Ochrony Zabytków Stanu Nowy Jork Randy Simons powiedział: „Stan Nowy Jork docenia swoją różnorodną historię i konsekwentnie rozbudowuje oficjalny rejestr miejsc o istotnym znaczeniu. Każda partia nominacji poszerza naszą wiedzę o przeszłości i pomaga w ochronie tych miejsc z myślą o przyszłości. Po wpisaniu do stanowego i krajowego rejestru zabytków obiekty te kwalifikują się do różnych programów i usług publicznych związanych z ochroną zabytków, takich jak dotacje stanowe w formie dopłat uzupełniających i

federalne ulgi podatkowe na renowację zabytków. Warto inwestować w przeszłość z myślą o przyszłości. Jesteśmy dumni, że możemy kontynuować tę pracę”.

Zastępca komisarza ds. ochrony zabytków Urzędu ds. Parków, Rekreacji i Ochrony Zabytków Stanu Nowy Jork Daniel Mackay powiedział: „Wydział Ochrony Zabytków zajmuje się kompleksowym badaniem i dokumentowaniem historii, rozszerzaniem stanowego i krajowego rejestru zabytków oraz zapewnianiem społeczności zasobów pomagających w ochronie i promowaniu tych wyjątkowych obiektów. Wpisanie do rejestru zabytków pomaga właścicielom nieruchomości w uzyskaniu zasobów potrzebnych do pielęgnowania tej wspólnej historii”.

Stan Nowy Jork pozostaje krajowym pionierem pod względem wykorzystania ulg podatkowych na cele związane z ochroną zabytków, przeznaczając w latach 2018-2024 łącznie 7,17 mld USD na koszty renowacji. Od 2009 r. program ulg podatkowych na cele związane z ochroną zabytków przyczynił się do zwiększenia wydatków na projekty w stanie Nowy Jork o ponad 16,4 mld USD, dzięki czemu powstały znaczące inwestycje i nowe miejsca pracy. Jak wynika z jednego z raportów, w latach 2018-2022 [ulgi podatkowe w stanie Nowy Jork pozwoliły na utworzenie 72 918 miejsc pracy i wygenerowały ponad 1,47 mld USD w podatkach lokalnych, stanowych i federalnych](#).

Rejestr stanowy i krajowy to oficjalne wykazy budynków, budowli, dzielnic, krajobrazów, obiektów i miejsc ważnych dla historii, architektury, archeologii oraz kultury stanu Nowy Jork i całego kraju. W całym stanie znajduje się ponad 128 000 zabytkowych obiektów wpisanych do krajowego rejestru zabytków, występujących osobno lub będących elementami dzielnic historycznych. Wnioskodawcami nominacji byli właściciele nieruchomości, gminy i organizacje ze społeczności w całym stanie.

Po zaakceptowaniu zaleceń przez komisarza, który pełni funkcję stanowego inspektora ds. ochrony zabytków, obiekty są wpisywane do rejestru zabytków stanu Nowy Jork, a następnie zgłaszane do rejestru krajowego, do którego trafiają po kolejnej weryfikacji i zatwierdzeniu przez Służbę Parków Narodowych (National Park Service). [Więcej informacji wraz ze zdjęciami nominowanych obiektów można uzyskać na stronie internetowej Urzędu ds. Parków, Rekreacji i Ochrony Zabytków](#).

Miasto Nowy Jork

Kościół św. Edwarda Męczennika (Church of St. Edward the Martyr), hrabstwo Nowy Jork: Kościół św. Edwarda Męczennika to kompleks budynków sakralnych, w którego skład wchodzi kościół z 1887 r. (z dobudówkami z 1902 i 1903 r.), dom parafialny i plebania (mieszcząca się w budynku szeregowym z 1902 r.) oraz ośrodek społeczny z 1961 r. Kościół jest przykładem architektury sakralnej w stylu późnego neogotyku we wschodnim Harlemie i mieście Nowy Jork. Jest również najstarszym reprezentatywnym przykładem wdrożenia w Harlemie anglikatolickiego programu architektonicznego przyjętego przez niektóre kongregacje episkopalne. Powstanie kościoła zbiegło się w czasie z szybką rozbudową Harlemu w latach osiemdziesiątych XIX wieku. Budowę sfinansowali prominentni zwolennicy episkopalizmu z Manhattanu, w tym John Jacob Astor i „Commodore” Elbridge T. Gerry. Szybki rozwój kongregacji i

hojne fundusze pozwoliły kościołowi w pełni przyjąć obrządek anglikanowski, czego potwierdzeniem były wielki, inspirowany stylem gotyckim ołtarz i ozdobna stolarka zaprojektowana przez firmę J. & R. Lamb. Prace nadzorował Charles Lamb, którego studio było jedną z najbardziej znanych firm dekoratorskich tego okresu. Prosta, stroma fasada kościoła, witraże i centralne wejście są typowe dla skromnego, ale starannie zaplanowanego budynku sakralnego w stylu późnego neogotyku.

Corsi Houses, hrabstwo Nowy Jork: Corsi Houses – kompleks mieszkań komunalnych we wschodnim Harlemie zbudowany w 1973 r. – należy do grupy finansowanych przez państwo kompleksów mieszkaniowych dla seniorów w Harlemie z połowy XX wieku, wybudowanych przez Urząd Mieszkalnictwa Miasta Nowy Jork (New York City Housing Authority, NYCHA). Powstał on w wyniku rozszerzenia zakresu federalnych programów budowy tanich mieszkań o lokale zaprojektowane z myślą o seniorach na mocy Ustawy o mieszkalnictwie (Housing Act) z 1956 r. (programy zostały zmodyfikowane na mocy ustaw o mieszkalnictwie z 1961 r. i 1965 r.). Corsi Houses należy także do niewielkiej grupy budynków z mieszkaniami komunalnymi wzniesionych we współpracy z lokalnym domem pomocy dla imigrantów LaGuardia Memorial House, który działał od 1898 r. Zarząd LaGuardia Memorial House był inicjatorem budowy Corsi Houses z bezpośrednim udziałem lokalnej społeczności. Nowy budynek powstał na terenie zajmowanym wcześniej przez dom pomocy dla imigrantów i miał pasować architektonicznie do otoczenia. Projekt został zainicjowany w 1961 r., ale liczne przerwy (spowodowane m.in. problemami z finansowaniem i zatwierdzeniem projektu) opóźniły jego otwarcie do 1973 r. Budynek Corsi Houses nadal spełnia swój cel, łącząc tanie mieszkania dla osób starszych z programami wsparcia społeczności wschodniego Harlemu, ale długie zmagania związane z budową pokazują istnienie poważnych rozbieżności między opracowanymi w dobrej wierze programami, dążeniami społeczności, polityką i realiami ekonomicznymi.

Marcus Garvey Park, hrabstwo Nowy Jork: Przez prawie 200 lat publiczna przestrzeń zielona o powierzchni 20 akrów nosząca obecnie nazwę Marcus Garvey Park była miejscem schronienia i ekspresji kulturowej dla pokoleń mieszkańców Harlemu. To jeden z najstarszych parków na Manhattanie – starszy o ponad dwadzieścia lat od Central Park. Ze względu na dość małą liczbę parków w tej części Manhattanu było to miejsce ważne dla lokalnej społeczności, która przez dziesięciolecia wielokrotnie je chroniła i opowiadała się za jego zachowaniem. Duża część elementów krajobrazu Marcus Garvey Park pochodzi z lat 30. XX wieku. Infrastruktura została zbudowana przez robotników zatrudnionych przez Administrację Projektów Robót Publicznych (Works Progress Administration) według projektu Aymara Embury'ego II i Gilmore'a Clarke'a, którzy pracowali pod kierownictwem komisarza parków Roberta Mosesa. Najbardziej charakterystyczny element tej wizji – olbrzymi taras na szczycie wzgórza nazywany „Akropolem” – zachował się w całości do dziś. Przebudowa parku w tym czasie była czymś więcej niż tylko zmianą estetyczną. Pojawiły się sprzęty i udogodnienia do zabawy dla dzieci, co było odzwierciedleniem zmieniających się trendów w rekreacji publicznej. Park jest położony na historycznej granicy – fizycznej i kulturowej – między afroamerykańskim Harlemem środkowym a hispanoamerykańskim Harlemem wschodnim. Organizowane tu wydarzenia miały głębokie znaczenie

symboliczne – zwłaszcza Harlem Cultural Festival w 1969 r. To łączące wiele gatunków i wieloetniczne wydarzenie muzyczne miało być hołdem dla Harlemu, ale także odnosiło się bezpośrednio do krajowych kwestii związanych z prawami obywatelskimi, sprawiedliwością społeczną i czarną tożsamością. Centrum rekreacyjne i kompleks amfiteatralny z 1970 r. oraz basen z 1971 r. powstały w wyniku inicjatyw społecznych na rzecz budowy nowych obiektów rekreacyjnych w okolicy. W 1973 r. nazwę parku zmieniono na cześć zmarłego przywódcy ruchu na rzecz utworzenia afrykańskiego państwa narodowego Marcusa Garveya. Był to hołd dla czarnego dziedzictwa Harlemu, który podkreślał też znaczenie parku dla czarnoskórej społeczności. *Nominacja Marcus Garvey Park do krajowego rejestru zabytków została dofinansowana z grantu dla społeczności niedostatecznie reprezentowanych z Funduszu Ochrony Zabytków (Historic Preservation Fund) zarządzanego przez Służbę Parków Narodowych (National Park Service) należąca do Departamentu Spraw Wewnętrznych (Department of the Interior).*

Morris Park Senior Citizens Home, hrabstwo Nowy Jork: Zbudowany w 1963 r. obiekt Morris Park Senior Citizens Home jest wspaniałym przykładem prowadzonego przez kościół kompleksu mieszkaniowego dla seniorów, który powstał ze środków z programu pożyczek bezpośrednich Administracji Obiektów Komunalnych (Community Facilities Administration) należącej do amerykańskiej Agencji Finansowania Mieszkań i Domów (Housing and Home Finance Agency). Program ten miał wspierać budowę mieszkań o obniżonych czynszach przeznaczonych dla osób starszych. Dopuszczał też nadzór nad tymi inwestycjami przez społeczności wyznaniowe. Kościoły od dawna pełniły funkcję ośrodków społecznych, jednak w związku z sukcesem ruchu na rzecz praw obywatelskich w latach 50. i 60. XX w. organizacje religijne – zwłaszcza kościoły w miejskich społecznościach czarnoskórych – zaczęły działać w sektorze mieszkaniowym. Wynikało to z przekonania, że ich obowiązkiem jest wpływanie na społeczno-polityczny krajobraz miasta. Abisyński Kościół Baptystów (Abyssinian Baptist Church) – jeden z największych kościołów społeczności czarnoskórych w mieście Nowy Jork – z zadowoleniem przyjął pomysł budowy mieszkań w tej okolicy. Znani pastory Adam Clayton Powell Jr. i Oberia D. Dempsey powołali specjalną radę Morris Park Senior Citizens Housing Council, która miała kierować pracami budowlanymi. Projekt został zrealizowany w reakcji na informacje o niedoborze mieszkań komunalnych oferowanych przez Urząd Mieszkalnictwa Miasta Nowy Jork (New York City Housing Authority, NYCHA), który oskarżano o wypędzanie rodzin, wyburzanie kamienic i budowanie w ich miejsce wieżowców i dużych kwartałów mieszkalnych. W budynku Morris Park Senior Citizens Home znalazło się dziewięćdziesiąt siedem mieszkań dla seniorów z Harlemu, z których większość była czarnoskóra.

Stuyvesant Gardens I, hrabstwo Kings: Stuyvesant Gardens I to publiczny kompleks mieszkaniowy w dzielnicy Bedford-Stuyvesant w Brooklynie, która na początku XX wieku była domem jednej z największych społeczności osób czarnoskórych w mieście Nowy Jork. W dawnych domach szeregowych mieszkało wiele osób i pomimo utrudnień oraz praktyk dyskryminacyjnych w tej okolicy duża część mieszkań była własnością lokatorów. Dekady niedoinwestowania spowodowały jednak, że okolica Bedford-Stuyvesant była coraz częściej postrzegana jako obszar wymagający pomocy. W

połowie lat 60. XX w. sieć lokalnych grup społecznych zorganizowała skoordynowany sprzeciw wobec miejskich propozycji oczyszczenia tego obszaru poprzez wyburzenia. Powstanie Stuyvesant Gardens I było uwieńczeniem wieloletniego dialogu między społecznością Bedford-Stuyvesant a lokalnymi władzami. Zaprojektowany przez E.N. Turano i ukończony w 1972 r. na zlecenie NYCHA obiekt stanowi przykład kompleksu mieszkań komunalnych opracowanego w ramach programu Model Cities – inicjatywy rządowej mającej na celu poprawę fizycznego stanu dzielnic miejskich, która zakładała duży udział społeczności w procesie planowania i ograniczenie do minimum wysiedleń obecnych mieszkańców. Projekt Stuyvesant Gardens I był spełniał kilka ważnych postulatów społeczności. Zbudowano go zgodnie z koncepcją „zabudowy kieszonkowej” na przestrzeni dwóch kwartałów miejskich. Ponadto zabudowa jest niska (tylko cztery kondygnacje) i zgodna ze skalą sąsiednich domów szeregowych. Niska zabudowa miała być odpowiedzią na krytykę modelu „wieżowców w parkach”, który był powszechnie stosowany powojennym budownictwie publicznym w mieście Nowy Jork.

Long Island

Biblioteka Publiczna Lynbrook (Lynbrook Public Library), hrabstwo Nassau:

Zbudowana w miejscowości Lynbrook w 1929 r. biblioteka publiczna jest przykładem architektury instytucjonalnej z początku XX wieku, która odzwierciedla ideały ruchu na rzecz bibliotek publicznych. Budynek zaprojektowany przez architekta Hugh Tallanta – absolwenta Ecole des Beaux-Arts, który jest autorem projektów wielu znanych teatrów – jest świetnym przykładem stylu neoklasycystycznego dzięki symetrycznemu projektowi, monumentalnej prezencji i detalom nawiązującym do klasycyzmu, takim jak rzeźby Ateny, bogini mądrości i wojny. Tallant, który wspólnie z Henrym B. Hertsem pracował przy wielu dużych projektach, takich jak New Amsterdam Theatre i Lyceum Theatre, miał duże doświadczenie w projektowaniu monumentalnych, bogato zdobionych obiektów architektonicznych. Projekt budynku – obejmujący główne wejście, duże okna oraz jasną, otwartą czytelnię – podkreśla jego rolę jako trwałego ośrodka edukacyjnego i kulturalnego lokalnej społeczności.

Mid-Hudson

Dom Charlesa D. i Elizabeth Lantry (Charles D. & Elizabeth Lantry House),

hrabstwo Ulster: Znajdujący się w mieście Kingston dom Charlesa D. i Elizabeth Lantry jest wspaniałym przykładem stylu królowej Anny. Prostokątny, dwuipółkondygnacyjny drewniany budynek z konstrukcją szkieletową wzniesiony około 1894 r. ma asymetryczne szczyty, wystające wykusze, zróżnicowane okładziny ścienne i dekoracyjną stolarkę. Historyczne wnętrze charakteryzuje się oryginalnym rozkładem pomieszczeń, oryginalnymi drewnianymi schodami z rzeźbionym kwiatowym słupkiem, zabytkowymi oknami i dekoracyjną stolarką. Charles D. i Elizabeth Lantry – pierwotni właściciele domu – byli typowymi przedstawicielami klasy średniej, którzy demonstrowali swoją pozycję społeczną, wykorzystując styl architektoniczny.

Dom spokojnej starości w hrabstwie Ulster (Home for the Aged in Ulster County),

hrabstwo Ulster: Dom spokojnej starości w hrabstwie Ulster został zbudowany w 1929 r. w związku z rosnącym zapotrzebowaniem na bezpieczne, komfortowe mieszkania dla coraz większej liczby starszych mieszkańców miasta Kingston i całego hrabstwa. Dom

– stanowiący przykład architektury neokolonialnej – został zaprojektowany przez lokalnego architekta George'a E. Lowe'a i wyróżnia się symetryczną konstrukcją, wydatnym frontonem wejściowym oraz zdobieniami wykonanymi w technice wet cast. Przez większą część swojej działalności dom miał komplet lokatorów, oferując bardzo potrzebne mieszkania i utrzymując się z darowizn charytatywnych, bez bezpośredniego finansowania ze strony miasta czy stanu. Działał w ten sposób do 1974 r., kiedy to przejął go nowy właściciel i przemianował na organizację non profit.

Dom Roosy (Roosa House), hrabstwo Ulster: Dom Roosy w osadzie High Falls leżącej w granicach miasta Marbletown pochodzi mniej więcej z 1790 r. Jego pierwszym właścicielem był Andries Roosa, potomek jednego z holenderskich osadników Alderta Heymansa Roosy. Dom jest godnym uwagi przykładem wykonanej z kamienia holenderskiej rezydencji kolonialnej z końca XVIII wieku. Do jego budowy wykorzystano materiały i metody z wczesnego okresu zasiedlenia doliny rzeki Hudson. Około roku 1810 i później pojawiły się dobudówki, ale centralna bryła jest rzadkim i dobrze zachowanym przykładem regionalnej architektury kamiennej Marbletown z końca XVIII wieku.

Capital Region

Rozszerzenie granic historycznej dzielnicy osady Hillsdale, hrabstwo Columbia: Dzielnica historyczna osady Hillsdale – wpisana do rejestru zabytków w 2010 r. – obejmuje zabytkowe budynki handlowe i mieszkalne w mieście Hillsdale pochodzące z okresu od około 1790 do 1945 r. Rozszerzenie granic ma na celu uwzględnienie budynku Hillsdale High House, który został omyłkowo pominięty w pierwotnej nominacji dzielnicy historycznej. Dom w stylu parterowych rezydencji rzemieślników został zbudowany w 1933 r. przez lokalnego architekta Roya Van Deusena z materiałów odzyskanych z pobliskiej szkoły średniej Hillsdale High School po jej zamknięciu.

Ośmiokątny dom rodziny Smithów (Smith Octagon House), hrabstwo Columbia: Zbudowany około 1860 r. i położony w osadzie Columbiaville dom rodziny Smithów jest rzadkim i wczesnym przykładem stylu ośmiokątnego promowanego przez frenologa i reformatora Orsona S. Fowlera. Dom jest odzwierciedleniem metod i stylów budowlanych opisanych w książce Fowlera z 1849 roku „*A Home for All: or, A New, Cheap, Convenient, and Superior Mode of Building*” (Dom dla wszystkich – czyli nowy, tani, wygodny i lepszy sposób budowania). Wśród rozwiązań promowanych w książce Fowlera, które zostały wdrożone w ośmiokątnym domu rodziny Smithów, warto wymienić symetryczne rozmieszczenie okien i kopułę, które zapewniają dostęp do naturalnego światła i wentylację. Ogólny plan domu zakładał zmniejszenie narożników pomieszczeń, poprawę cyrkulacji powietrza i ograniczenie dekoracji wewnętrznych i zewnętrznych. Rodzina Smithów, która zleciła budowę i mieszkała w domu do 1920 r., należała do ruchu millenarystów i spirytualistów.

Świątynia i klub masoński Loża Świętego Jerzego nr 6 (St. George's Lodge No 6, Masonic Temple and Club), hrabstwo Schenectady: Najstarsza działająca nieprzerwanie organizacja masońska w Schenectady – świątynia i klub masoński Loża Świętego Jerzego nr 6 – , powstała w XVIII w. i była największym i najbardziej znanym

zakonem masońskim w mieście w XX w. Loża i klub masoński mieściły się przy 302 State Street od 1919 r. do momentu sprzedaży budynku przez Stowarzyszenie Masońskie w 1992 r., czyli w okresie znaczących zmian w obrzędach i tradycjach masońskich. W świątyni i „klubie masońskim” odbywały się regularne spotkania kilkunastu innych organizacji masońskich. Budynek służył więc jako regionalne centrum obrzędów i tradycji wolnomularskich. Sam obiekt jest doskonałym przykładem wyrafinowanej, zaprojektowanej z przepychem świątyni i loży masońskiej. Po gruntownej renowacji w 1919 r. budynek przy 302 State Street został przekształcony w dedykowaną lożę masońską charakteryzującą się rozmachem i szczegółowością. Budynek zachował spójność architektoniczną i liczne cechy łączące go z tradycją i historią wolnomularstwa. Ponadto projekt sali loży na najwyższym poziomie jest typowy dla obrazów i ikonografii tradycji łóż masońskich.

Western New York

Cmentarz Ahavas Achim, hrabstwo Erie: Ahavas Achim to niewielki cmentarz kongregacyjny założony w 1917 r., który z czasem ewoluował, służąc okolicznej wielonarodowej społeczności. Najstarsze groby upamiętniają Żydów z Europy Środkowej i Wschodniej, którzy wyemigrowali do Buffalo między latami 90. XIX w. a latami 20. XX w. Postanowili oni uhonorować swoich przodków i europejskie dziedzictwo, stawiając duże, bogato zdobione pomniki. Pierwsze pomniki odzwierciedlają również sukces ekonomiczny żydowskiej społeczności w Stanach Zjednoczonych, z którym kontrastował ucisk polityczny i społeczny jej przedstawicieli w Europie. Symbolem tego sukcesu jest imponująca brama cmentarza i kaplica zaprojektowane w stylu neoegipskim. Cmentarz Ahavas Achim jest najstarszym dobrze zachowanym i ciągle używanym obiektem związanym z tą kongregacją, symbolizującym syntezę pochodzenia i zwyczajów oraz wynikającym z tendencji do wznoszenia synagog w coraz bardziej zamożnych obszarach i stałego rozszerzania się kongregacji. Dawne synagogi zostały zburzone lub przekształcone w kościoły – tylko cmentarz pozostał nienaruszony, od ponad stu lat stanowiąc miejsce ostatniego spoczynku Żydów z Buffalo. Pozostając ciągle w użyciu, tworzy namacalną więź z przodkami kongregacji i reprezentuje dynamikę imigracji w Stanach Zjednoczonych.

Budynek pamiątkowo-historyczny hrabstwa Cattaraugus (Cattaraugus County Memorial and Historical Building), hrabstwo Cattaraugus: W 1908 r. hrabstwo Cattaraugus i specjalny komitet obywatelski zleciły budowę budynku pamiątkowo-historycznego w Little Valley, aby upamiętnić stulecie hrabstwa. Po otwarciu w 1914 r. przechowywano w nim pamiątki i wspomnienia po żołnierzach i marynarzach z tego hrabstwa, którzy uczestniczyli wojnie secesyjnej. Do lat 20. XX wieku obiektem zarządzało towarzystwo historyczne. Następnie budynek stał się siedzibą biblioteki w Little Valley. W 1953 r. został udostępniony publicznie jako muzeum okręgowe. Obecnie piękny budynek z czerwonej cegły jest siedzibą organizacji Citizens Advocating Memorial Preservation.

Pierwszy Kościół Prezbiteriański (First Presbyterian Church), hrabstwo Chautauqua: Pierwszy Kościół Prezbiteriański w Jamestown zaprojektowany przez znanego architekta Ralphi Adama Crama jest jednym z zaledwie trzech kościołów

projektu tego mistrza w stylu neobizantyjsko-romańskim. Wzniesiony w 1926 r. kościół jest wspaniałym przykładem zastosowania tradycyjnych technik budowlanych i wybitnego rzemiosła. Trzynawowy, ceglano-kamienny gmach ma pięciopiętrową dzwonnice, polichromowaną wieżbę dachową i witraże wykonane w pracowniach Harry'ego Wrighta Goodhue'a, Gabriela Loire'a oraz firmy Otto Heinigke i Thortona Smitha. Budynek jest bogato zdobiony detalami z wapienia, wśród których warto wymienić klasycystyczne listwy, ząbki, gzymsy, zwoje i kapitele. Dekoracyjne pasy i naprzemienne wzory na powierzchni ścian powstały z połączenia cegły i wapienia. Od strony ulicy elewację zdobią bloki wapienne ułożone w asymetryczny wzór i płaskorzeźby symboli chrześcijańskich.

Central New York

Klub dla młodzieży męskiej w Syracuse (Syracuse Boys Club), hrabstwo

Onondaga: Zrodzony z ideałów epoki postępu dotyczących rozwoju młodzieży i popularności programów zajęć pozaszkolnych Boys Club of America był instytucją oferującą usługi opieki zdrowotnej, rozwijającą umiejętności techniczne i stanowiącą bezpieczną przestrzeń rekreacyjną dla młodzieży w całym kraju. W Syracuse fala imigracji z Europy Wschodniej wzmogła zapotrzebowanie na edukację i opiekę na szczeblu lokalnym. Programy zajęć pozaszkolnych często pełniły dodatkową funkcję polegającą na „amerykanizacji” nowych populacji, oferując przestrzeń do nauki języka i poznawania wartości kulturowych poza domem. Klub dla młodzieży męskiej w Syracuse to wspaniały przykład budynku w stylu gotyku kolegiackiego z początków XX wieku. Zaprojektowany przez lokalnego architekta Melvina Kinga i wzniesiony w latach 1922-1923 budynek jest symbolem zaangażowania władz klubu w misję edukacji i poprawy sytuacji społeczności, a bogate wykończenie i wykorzystanie cegły, kamienia i terakoty na elewacji pokazuje znaczenie obiektu dla społeczności.

Budynek biurowy Utica Mutual Insurance Company, hrabstwo Onondaga:

Zaprojektowany przez King & King – wybitnych lokalnych architektów i najstarszą firmę architektoniczną w stanie Nowy Jork – budynek Utica Mutual Insurance Company w Syracuse jest wyjątkowo dobrze zachowanym biurowcem w stylu międzynarodowym z lat 50. XX wieku. Obiekt powstał w ramach ekspansji Utica Mutual Insurance Company w 1956 r. i był wzorowany na modernistycznej siedzibie firmy wzniesionej poza miastem Utica zaledwie dwa lata wcześniej. Firma King & King – która była również najemcą budynku – wykazała się biegłą znajomością stylu międzynarodowego, mimo że było to jedno z jej pierwszych zleceń tego typu (później był to główny styl jej projektów architektonicznych w połowie wieku). Budynek przy 420 E. Genesee Street stanowi prototypowy przykład wczesnych projektów firmy w tym stylu. To także pokaz biegłości firmy w zakresie międzynarodowego stylu korporacyjnego. Firma zbudowała kilka ważnych budynków w tym stylu w Syracuse i była szczególnie znana z pięknych ścian osłonowych oraz imponujących konstrukcji.

Finger Lakes

Colgate-Rochester Crozer Divinity School, hrabstwo Monroe: W centrum tego położonego na wzgórzu kampusu w mieście Rochester znajduje się zespół budynków w stylu gotyku kolegiackiego z iglicami, wykuszami, ołowianymi witrażami i ozdobnymi

rzeźbami. Oryginalne elementy kampusu stworzył w 1932 r. znany architekt James Gamble Rogers – który wślawił się projektem budynków mieszkalnych Uniwersytetu Yale – a idylliczne otoczenie jest dziełem lokalnego architekta krajobrazu Allinga DeForesta. Kolejny lokalny architekt – Charles Carpenter – w 1936 r. zaprojektował dwa akademiki w stylu inspirowanym epoką Tudorów. Ostatnimi dodatkami do kampusu były dwa nowoczesne akademiki z połowy ubiegłego wieku. W 1928 r. seminaria Colgate i Rochester połączyły się, a kampus stał się na kilka dziesięcioleci ośrodkiem lokalnych i krajowych dyskursów na temat teologii, integracji społecznej i praw obywatelskich. W odpowiedzi na nasilenie sekularyzacji po II wojnie światowej wykładowcy i administracja byli prekursorami ekumenizmu chrześcijańskiego, a także kontrowersyjnych nowych nurtów teologicznych, takich jak idee „śmierci Boga” głoszone przez profesora Williama Hamiltona. Pod wpływem ruchów społecznych z lat 60. XX w. kampus otworzył się na grupy tradycyjnie marginalizowane przez główne instytucje religijne. W 1962 r. nastąpiło połączenie z historycznie żeńskim Baptistycznym Centrum Szkolenia Misyjnego (Baptist Missionary Training Center), w 1969 r. powstał program studiów dotyczących kościołów społeczności czarnoskórych, a w 1970 r. w skład kampusu weszło Seminarium Teologiczne Crozer – uczelnia macierzysta wielebnego Martina Luthera Kinga, Jr.

Mohawk Valley

Dzielnica historyczna Jefferson (Jefferson Historic District), hrabstwo Schoharie:

Dzielnica historyczna miasta Jefferson w północnym regionie Catskills składa się z ponad stu obiektów położonych na skrzyżowaniu historycznych szlaków komunikacyjnych. Mieszkała tu społeczność składająca się głównie z osób przybyłych z Nowej Anglii, które wybudowały osadę skupioną wokół centralnej przestrzeni zielonej. Plac otaczały budynki komercyjne, miejskie i religijne. Okolica świetnie prosperowała dzięki branży mleczarskiej, a szczególnie rozwinęła się tu produkcja masła (ok. roku 1900). Style architektoniczne i infrastruktura otoczenia Jefferson reprezentują okres między rokiem 1805 a 1936, kiedy to zbudowano połączoną szkołę Jefferson Central School.

Southern Tier

Gospodarstwo rolnicze Waltera Coultera (Walter Coulter Homestead Farm),

hrabstwo Delaware: Położone w granicach miasteczka Bovina gospodarstwo rolnicze Waltera Coultera jest przykładem obiektu mieszkalno-gospodarczego rozbudowywanego przez kolejne pokolenia lokatorów – począwszy od Waltera Coultera, potomka Szkotów z nizin, którzy zostali zmuszeni do porzucenia ziemi dzierżawionej w Szkocji pod koniec XVIII w. Przez cztery pokolenia rodzina Coulter prowadziła i rozbudowywała gospodarstwo do czasu jego sprzedaży w 1948 r. Budynek mieszkalny to świetnie zachowany drewniany dom szkieletowy charakterystyczny dla tutejszego stylu z początku XIX wieku. Trzy poziomowa stodoła i inne budynki gospodarcze dobrze ilustrują proces przekształcania profilu gospodarstwa, które początkowo produkowało kilka różnych towarów rolnych, a na początku XX w. skupiło się na mleczarstwie.

Urząd ds. Parków, Rekreacji i Ochrony Zabytków Stanu Nowy Jork zarządza ponad 250 parkami, miejscami dziedzictwa historycznego, szlakami rekreacyjnymi, polami golfowymi, przystaniami i innymi obiektami, które rocznie odwiedza ponad 88 mln osób. Więcej informacji na temat każdego z tych obszarów rekreacyjnych można znaleźć na stronie www.parks.ny.gov, w bezpłatnej [aplikacji mobilnej NY State Parks Explorer](#) lub dzwoniąc pod numer 518-474-0456. Zapraszamy na nasze profile na [Facebooku](#), [Instagramie](#), [X](#) i [LinkedIn](#). Publikujemy też informacje na [blogu OPRHP](#) i na platformie [OPRHP Newsroom](#).

###

Dodatkowe wiadomości są dostępne na stronie www.governor.ny.gov
Stan Nowy Jork | Executive Chamber | press.office@exec.ny.gov | 518.474.8418
Zarejestruj się, aby otrzymywać najnowsze informacje z biura gubernatora: ny.gov/signup | Wyślij SMS o treści NEW YORK na numer 81336

[ZREZYGNUJ](#)